

בית משפט לענייני משפחה באשדוד

תלה"מ 19-12-23325 א' נ' א'

בפני כב' השופטת עפרה גיא

תובע

א.א.
ע"י ב"כ עו"ד אלי אבייב

נגד

נתבעת

נ.א.
ע"י ב"כ עו"ד שרית ישר

כתבי עת:

יהושע גייפמן, "זכויות פנסיה ונכסי פרישה אחרים - כנכסים בני חלוקה או בני איזון בין בני זוג", הפרקליט, מא (תשנ"ג-תשנ"ד) 105

חקיקה שאוזכרה:

חוק המקרקעין, תשכ"ט-1969: סע' 37(א), 40(א), 125(א)

חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973: סע' 5, 8(ב), 8(2)

חוק הירושה, תשכ"ה-1965: סע' 5(א)(1)

מיני-רציו:

* אפילו ואכן תתקבלנה טענות הנתבעת בדבר אלימות התובע כלפיה, טענות המוכחות ע"י התובע, הרי שאלמות נטענת לכאורה זו אינה עולה כדי אלימות קיצונית, חריפה וחריגה המגיעה כדי שלילת חייה של הנתבעת והמצדיקה הפעלת סעיף 8 לחוק יחסי ממון וביצוע חלוקה לא שוויונית ברכושם של הצדדים.

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – איזון משאבים

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – סעיף 8 לחוק יחסי ממון

* משפחה – יחסי ממון בין בני-זוג – פירוק שיתוף בדירת בני-הזוג

תביעה רכושית שהגיש התובע נגד הנתבעת. המחלוקת צומצמה ביחס לחלקו של כ"א מהצדדים בדירת המגורים וכן ביחס לכספים שנמשכו ע"י הנתבעת מחשבון הבנק המשותף בסמוך למועד הקרע.

ביהמ"ש לענייני משפחה פסק:

הצדדים נישאו בשנת 1996 ובהינתן כי השניים לא חתמו על הסכם ממון, הרי שעל הרכוש שצברו משך שנות הנישואין חל המשטר הרכושי הקבוע בחוק יחסי ממון בין בני זוג, לפיו במועד פקיעת הנישואין

זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כל נכסי בני הזוג, למעט החריגים המנויים בחוק ובהתאם לקבוע בסעיף 5 לחוק יחסי ממון.

לכלל החלוקה השוויונית ברכוש נקבע בסעיף 8 לחוק סייג המקנה לביהמ"ש סמכות שבשיקול דעת לחרוג מאותה חלוקה שוויונית ובהתקיים 'נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת'. כידוע, על השימוש בסעיף 8 לחוק יחסי ממון לעשות באופן שקול וזהיר, אשר ימנע סטייה שרירותית ולא מוצדקת מעקרון היסוד של חוק יחסי ממון, לביצוע חלוקה שוויונית ברכוש המשותף ונסיבות המקרה דנא אינן מצדיקות סטייה מעיקרון זה.

לטענת הנתבעת יש לקבוע כי איזון המשאבים בין הצדדים לא יהיה מחצה על מחצה אלא 70% לה ו-30% לתובע. הנתבעת מבססת את הטענה בעיקר על רקע מעשי אלימות שנקט התובע כלפיה משך שנות הנישואין, כך לשיטתה, ובייחוד זו בגינה הורחק מהבית וריצה עונש מאסר בפועל. ביהמ"ש מציין כי מדובר באלימות שנעברה בעיקרה כלפי הבת הבגירה ולא בגין אלימות שנקט כלפיה. הנתבעת הכחיש כי נקט באלימות כלפי התובעת. מכל מקום, אפילו ואכן תתקבלנה טענות האלימות שיוחסו לתובע כלפיה, טענות המוכחות ע"י התובע, הרי שאלימות נטענת לכאורה זו אינה עולה כדי אלימות קיצונית, חריפה וחריגה המגיעה כדי שלילת חייה של הנתבעת והמצדיקה ביצוע חלוקה לא שוויונית ברכושם של הצדדים ומצדיק סטייה מעקרון השוויון בהתאם לקביעת ביהמ"ש העליון בבע"מ 7272/10. כך גם לא נמצא לקבל את טענת הנתבעת על פיה יש להורות על חלוקה לא שוויונית מהטעם שהתובע לא תרם מאומה לתא המשפחתי וכי במשך השנים היא זו שהיתה המפרנסת העיקרית – טענה זו לא הוכחה ולו בראשית ראייה; לפיכך ביהמ"ש מורה על חלוקת רכוש שוויונית בין הצדדים.

פירוק השיתוף בדירת המגורים: הדירה רשומה על שמם של הצדדים. הנתבעת לא העלתה כל טענת הגנה ממשית כנגד עתירת התובע לפירוק השיתוף בדירת המגורים. סעיף 37 (א) לחוק המקרקעין, קובע את זכותו של שותף במקרקעין משותפים לתבוע בכל עת את פירוק השיתוף. נוכח האמור לעיל, משלא קמה לנתבעת טענת הגנה אף מכוח סעיף 40 א (א) לחוק המקרקעין ובהינתן העובדה כי מאז מועד הקרע, בחודש ינואר 2019, אז הורחק התובע מהבית, עושה הנתבעת שימוש בלעדי בדירת המגורים והיה לה די והותר זמן למצוא מדור חלופי לה ולבנותיהן הקטינות של הצדדים והואיל ולא נמצא כי יש להיעתר לבקשת הנתבעת להורות על המשך מגוריה בדירת המגורים עד הגיע הבת הצעירה של הצדדים לגיל 18 שנים או עד לסיום לימודיה התיכוניים, ביהמ"ש סבור כי הגיעה העת להורות על פירוק השיתוף בדירת המגורים.

משיכות כספים ע"י הנתבעת מחשבון הבנק המשותף: אין חולק בין הצדדים כי הכספים שנמשכו מחשבון הבנק לאחר מועד הקרע ואשר הועברו לבני המשפחה של הנתבעת, נמשכו על ידי הנתבעת ומשעה שהנתבעת לא הוכיחה כי העברת הכספים נועדה להשיב את חובם של הצדדים לבני משפחה, ואף לא הביאה לעדות מי מבני משפחתה לצורך הוכחת טענותיה להחזר הלוואות, ביהמ"ש מורה לנתבעת להשיב לתובע את מחצית הכספים הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד המשיכה ועד לפירעונו המלא של החוב.

איזון יתר הרכוש של הצדדים: הנתבעת ביקשה כי האיזון יערך בהתאם לשיטה א' המוצעת בחוות דעת האקטואר, שיטת היוון זכויות ואילו התובע עתר כי איזון הזכויות יערך בהתאם לשיטה ב', לחלוקת רכוש הצדדים בהתאם לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני ומועדי מימוש, קרי, כי איזון המשאבים יעשה במועד גמילת הזכויות.

הכלל המנחה בפסיקה הוא שמימוש הזכויות במסגרת האיזון יתבצע במועד גמילתן של הזכויות. ורק במקרה חריג ייקבע מועד אחר. נסק כי "חריג זה יש להחיל בהסכמת הצדדים או כאשר בן-הזוג הנתבע הינו עתיר נכסים, בה בשעה שבן-הזוג התובע נתון בקשיים כספיים חמורים או נזקק לכסף למחייתו".

אמנם בתמ"ש (ב"ש) 3288-03-14 ובתמ"ש (ב"ש) 59731-06-14 ביקש השופט אלון גביון לחרוג מהנוהג הקיים בעניין זה בקובעו כי אין לקבוע מסמרות באשר למסלול האיזון המועדף. עם זאת בהינתן ההלכה הפסוקה והנסיבות הקונקרטיות של הצדדים דכאן, ביהמ"ש מוצא לאמץ את שיטת חישוב ב' לחוות הדעת.

פסק דין

במסגרת פסק-דין אדרש לתביעה רכושית שהגיש התובע נגד הנתבעת.

רקע עובדתי

1. הצדדים שבפני הם בני-זוג לשעבר אשר נישאו זה לזה כדמו"י ב-1996 והתגרשו זה מזה בג"פ כדמו"י ביום בשנת 2020.
- מנישואי הצדדים נולדו להם שלוש בנות, אחת בגירה ושתיים קטינות, כיום ובמועד הגשת התביעה.
2. ביום 09.12.19 הגיש התובע תביעה שכותרתה: 'רכושית, איזון משאבים, פירוק שיתוף, הצהרתית, כספית'.
התביעה הוגשה תחילה כנגד התובעת וכנגד בתם הבגירה של הצדדים, (להלן: '**הבת הבגירה**').
טענת התובע כנגד הבת הבגירה נסבו סביב סוגיית הבעלות על דירת המגורים המצויה ברח' ... בעיר... (להלן: '**הדירה הראשונה**') ואשר הזכויות בה היו רשומות בעבר ע"ש הצדדים והועברו במהלך הנישואים ע"ש הבת הבגירה.
- בהחלטה מיום 08.03.20 הוריתי על מחיקת הבת הבגירה מכתב התביעה וטענות התובע ביחס לדירה הראשונה מתבררות במסגרת תביעה שהגיש כנגד הבת הבגירה למתן פסק-דין הצהרתי ולביטול הענקה, בתמ"ש 48965-01-22.
3. כתב תביעה מתוקן, ממנו הוסרה הבת הבגירה, הוגש ביום 28.06.20 וכתב הגנה כנגד כתב תביעה המתוקן הוגש ביום 29.07.20.
4. במהלך נישואיהם רכשו הצדדים שתי דירות מגורים, את הדירה הראשונה, אשר הזכויות בה רשומות כיום כאמור ע"ש הבת הבגירה וכן דירה נוספת המצויה ברחוב ... בעיר הידועה כגוש ... חלקה ... תת חלקה ... (להלן: '**דירת המגורים**'), בה מתגוררות עד לעת הזו הנתבעת ובנותיהן הקטינות של הצדדים.

רכישת דירת המגורים התאפשרה באמצעות הון עצמי, הלוואה מובטחת במשכנתה והלוואות שנטלו הצדדים מבני משפחתם.

5. בישיבת קדם משפט שהתקיימה בתובענה ביום 13.07.21 הסכימו הצדדים כי **מועד הקרע בנישואיהם חל ביום 21.01.2019.**

להלן: 'מועד הקרע'.

בהחלטה שניתנה בתום הדיון הנ"ל מיניתי כמומחה מטעם בית המשפט את האקטואר, מר אבי יחזקאל, לצורך הערכת שווי זכויות הצדדים נכון למועד הקרע ואת השמאי, מר עופר עמיאל, לצורך הערכת שווי דירת המגורים שבבעלות הצדדים.

בחוות דעת שמאי מקרקעין, אשר הוגשה ביום 21.02.22, הוערך שווייה של דירת המגורים בסכום ₪1,660,000.

תמצית טענות הצדדים

טענות התובע

6 א. נישואי הצדדים התנהלו על מי מנוחות עד חמש שנים עובר למועד הגשת התביעה, אז התברר לו כי הנתבעת בוגדת בו עם אחר.

הנתבעת אף הרתה מהגבר עימו ניהלה קשר רומנטי, היריון שהסתיים בהפלה בחודש מאי 2014 ועל רקע בקשת הנתבעת להפסקת ההיריון.

ב. כתנאי לבקשתו לחזור לחיות בשלום בית, דרשה הנתבעת את שיפור ושדרוג תנאי המגורים של הצדדים ואכן, הוא נעתר לבקשת הנתבעת, למרות שבעת ההיא פוטר מעבודתו.

ג. ביום 21.10.14 רכשו הצדדים את דירת המגורים תמורת הסכום של ₪1,255,000.

מימון רכישת דירת המגורים התאפשר מהון עצמי בגובה של ₪800,000; ₪200,000 הלוואות מבני משפחה ואת היתרה מהלוואה מובטחת במשכנתה.

ד. באותה העת חתמו הצדדים על הצהרה לשלטונות המס על פיה הם מתחייבים למכור את הדירה הראשונה תוך שנה ממועד מסירת החזקה בדירת המגורים.

- ה. אלא שגם בעשותו כן לא באה הנתבעת על סיפוקה, והמשיכה לרדות, לעלוב, לזלזל ולהטיח בו את חוסר שביעות רצונה ממצבם הכלכלי ומהעדר יכולתו להכניס משכורת גבוהה יותר.
- ו. ביום 21.01.2019 חברו הנתבעת והבת הבגירה יחדיו כנגדו במטרה להרחיקו מהבית וזאת על רקע סירובו לאפשר לבת הבגירה להלין את בן-זוגה בביתו. סירוב זה הוביל את הבת הבגירה לתקוף אותה בצורה אלימה באמצעות איומי סכין, אלימות לאחריה הגישה הבת הבגירה כנגדו תלונת שווא במשטרה, בתמיכת הנתבעת.
- ז. בעקבות תלונת השווא הוא הורחק מהבית כשרק בגדיו לגופו וממועד הרחקתו, 21.01.2019, חיים הצדדים בנפרד.
- ח. ביום 23.01.2019, לאחר מעצרו, ביצעה הנתבעת העברות מרמה בסכום כולל של 127,000 ₪ מחשבון הבנק המשותף של הצדדים ובעשותה כן כמעט ורוקנה את חשבון הבנק של הצדדים.
- ט. בד בבד פתחה הנתבעת חשבון בנק נפרד, אליו העבירה את דמי השכירות שהשתלמו מהדירה הראשונה וכן את חיובי הלוואת המשכנתה.
- ת. התובע עותר לקבלת הסעדים, כדלקמן:
- (1) להורות על איזון משאבים בכלל הרכוש אשר נרכש, נצבר, נצמח ונתרבה במהלך חיי הנישואין של הצדדים, מכל מין וסוג שהוא ובין אם מוחזקים בידי הנתבעת או בידי אחרים מטעמה.
- (2) למתן צו המורה על פירוק השיתוף בדירת המגורים על דרך מכירתה בשוק החופשי למרבה במחיר, כשהיא פנויה מכל אדם וחפץ, ולהורות כי מתמורתה תשולם יתרת הלוואת המשכנתה הרובצת על דירת המגורים וחלוקת התמורה שתיוותר בחלוקה שווה בין הצדדים.
- (3) לשום את שוויים של שני רכבי הצדדים, מסוג קיה פיקנטו מ.ר... ומסוג פיאת פונטו מ.ר. ... ולחלק שוויים בחלוקה שווה בין הצדדים.
- (4) לקבוע כי הוא בעלים במשותף עם הנתבעת של רשימת המיטלטלין שצורפה כנספח יד' לתביעה ולהורות על חלוקתם בעין או בשווה ערך בין הצדדים.
- (5) להורות לנתבעת להשיב לידיו את מחצית הכספים שמשכה ביום 23.01.2019 מחשבון הבנק המשותף של הצדדים המתנהל בבנק מזרחי טפחות, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

טענות הנתבעת

7. א. התובע ממשיך לפעול מתוך יצר נקמנות ובהינתן כי גמרה אומר לשים קץ לאלימות הפיזית והמילולית אשר חוו היא ובנותיהן מצד התובע ולשים קץ לאובססיות החולניות של התובע כלפיה, כאשר בגין אלימות שנקט כלפי הבת הבגירה הוא אף ריצה עונש מאסר בפועל.
- ב. מדובר בתביעה אשר יסודותיה נשענים על אדני השקר ואשר מטרתה להכפיש את שמה ולהעליל אודותיה עלילות שווא.
- ג. היא נישאה לתובע מתוך אהבה ותקווה לבנות בית חם, הקדישה כל מרצה וזמנה בטיפול הבית, השתדלה לספק מלוא רצונות התובע וניהלה עימו אורח חיים מכובד והגם שהיה נוהג כלפיה וכלפי בנותיהן באלימות פיזית ומילולית. באחד ממעשי האלימות שנקט כלפיה דחף אותה התובע ואף שבר לה את האצבע. בעקבות אלימות התובע כלפיה וכלפי בנותיהן, היא הגישה מספר תלונות במשטרה והצדדים אף הופנו לעו"ס. בעקבות אלימות קשה שהפעיל התובע ביום 21.01.19, כלפיה וכלפי הבת הבגירה, הורחק התובע מהבית.
- ד. הנתבעת מכחישה טענות התובעת כאילו ניהלה מערכת יחסים עם גבר אחר.
- ה. ביחס לטענות התובעת שהובילו לרכישת דירת המגורים היא טוענת כי זו נרכשה לאחר שהצדדים ביקשו לשפר את רמת החיים שלהם ואת תנאי מגוריהם.
- ו. הצדדים מימנו את רכישת דירת המגורים באמצעות הון עצמי בגובה 800,000 ₪; הלוואה מבנק מזרחי טפחות בגובה 250,000 ₪ והלוואות מבני משפחה בגובה 235,000 ₪ (153,000 ₪ מבני משפחה וסך של 80,000 ₪ מבני משפחת התובע).
- ז. בסיכומיה טענה הנתבעת כי בני משפחתה נתנו הלוואות בגובה 165,500 ₪ ואילו משפחת התובע נתנו הלוואות בגובה של 80,000 ₪.
- ח. התובע דאג להשיב לבני משפחתו בהקדם האפשרי את הסכום המלא שלו לצדדים ואילו את הסכום שקיבלו מבני משפחתה דאג להשיב בעדיפות אחרונה.
- ט. היא מאשרת כי השיבה לבני משפחתה סכום כולל בגובה של 172,000 ₪, בגין השבת הלוואות שנתנו לצדדים לצורך רכישת דירת המגורים וכדלקמן: סך של 40,000 ₪ למר ל.ג ביום 23.01.19; סך של 55,000 ₪ למר ק.ו שהועבר בחלקו ביום 17.06.18 (סך של 30,000 ₪) ויתרתו בסך 25,000 ₪ הועברה ביום 31.01.19; סך של 50,000 ₪ שהועבר לאימה י (מועד שלא פורט בכתב ההגנה – ה.ש. – ע"ג) וסך של 10,000 ₪ אותו העבירה לדודתה מ (במועד שלא פורט בכתב ההגנה – ה.ש. – ע.ג).

- ט. בסעיף 34 לכתב ההגנה טוענת הנתבעת כי דמי ההלוואה שלקחו הצדדים מבני משפחתם כוסו באמצעות דמי השכירות שקיבלו בגין השכרת על הדירה הראשונה.
- י. הנתבעת טוענת כי יש להורות על עיכוב ביצוע פירוק השיתוף בדירת המגורים בהתאם [לסעיף 40 א \(א\) לחוק המקרקעין](#), או לחילופין להותיר אותה להתגורר בדירת המגורים עד הגיע הבת הקטינה של הצדדים לגיל 18 שנים או עד לסיום לימודיה התיכוניים, עפ"י המאוחר מבין השניים.
- יחילופין טוענת הנתבעת כי איזון המשאבים בין הצדדים לא יהיה מחצה על מחצה אלא 70% לה ו-30% לתובע ובהתאם [לסעיף 8 \(2\) לחוק יחסי ממון](#).
- יא. ביחס לרכב מסוג **קיה פיקנטו** טוענת הנתבעת כי הוא רשום ע"ש הבת הבגירה ונרכש עבורה וכי הבת הבגירה היא זו שעשתה בו שימוש מאז ומתמיד וכי הבת היא ששילמה ומשלמת את כל הוצאותיו.
- יב. ביחס לרכב מסוג **פיאט פונטו** טוענת הנתבעת כי הוא רשום ע"ש התובע וכי יש לאזן שוויו בין הצדדים נכון למועד הקרע.
- יג. ביחס ל**מיטלטלין** טוענת הנתבעת כי בעת עזיבתו את הבית נטל התובע את מיטלטליו האישיים וכי ביחס ליתר המיטלטלין, ולמעט המיטלטלין בחדרי הבנות והמשמשים אותן, היא מסכימה להעביר לתובע בתמורה לקבלת תשלום מהתובע, כפי הפירוט ברשימה שצרף.
- יד. ביחס לכספים שמשכה מחשבון הבנק המשותף, טוענת הנתבעת כי אלה נמשכו לצורך כיסוי ההלוואות שנטלו הצדדים מבני משפחתה לצורך רכישת דירת המגורים, כאשר גם לבני משפחת התובע הוחזרו ההלוואות שניטלו מהם ולפיכך, לשיטתה יש לדחות עתירתו לחייבה במחצית הסכומים שנמשכו.
- טו. משכך, בשל התנהגותו האלימה של הנתבע ובהינתן כי לא תרם מאומה לתא המשפחתי במשך שנים רבות והיא זו שהיתה המפרנסת העיקרית, טוענת הנתבעת לביצוע חלוקה לא שוויונית ברכוש הצדדים וכאמור.

דיון והכרעה

8. בישיבת הוכחות שהתקיימה ביום 02.03.22 צומצמה המחלוקת בין הצדדים, באופן שהצדדים הסכימו כי השאלות שנותרו להכרעת בית המשפט הן ביחס לחלקו של כ"א מהם בדירת המגורים וכן ביחס לכספים שנמשכו ע"י הנתבעת מחשבון הבנק המשותף של הצדדים בסמוך למועד הקרע – עמ' 18 שורות 15-17.

לפיכך, ולאור ההסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים, הרי שבמסגרת פסק-דין זה אדרש לשתי השאלות הנ"ל.

ביחס לאופן בו יחולק יתר הרכוש שצברו הצדדים במהלך הנישואין, קרי, חלוקת המיטלטלין שבדירת המגורים; חלוקת הזכויות ברכב מסוג פיאט פונטו; ברכב מסוג קיה פיקנטו וההלוואה שניתנה לצדדים מאת האחות נינה, יפעלו הצדדים בהתאם להוראות שנקבעו במסגרת ישיבת ההוכחות הנ"ל ואין בכוונתי להידרש אליהן פעם נוספת במסגרת פסק-הדין.

הדין החל

9. הצדדים נישאו כאמור בשנת 1996 ובהינתן כי השניים לא חתמו על הסכם ממון, הרי שעל הרכוש שצברו משך שנות הנישואין חל המשטר הרכושי הקבוע [בחוק יחסי ממון בין בני זוג](#), תשל"ג-1973 (להלן: 'חוק יחסי ממון').

[חוק יחסי ממון](#) קובע משטר של איזון משאבים בין בני-זוג, כך שבמועד פקיעת הנישואין זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כל נכסי בני הזוג, למעט החרוגים המנויים בחוק ובהתאם לקבוע [בסעיף 5](#) לחוק יחסי ממון.

לכלל החלוקה השוויונית ברכוש נקבע [בסעיף 8](#) לחוק סייג המקנה לבית המשפט סמכות שבשיקול דעת לחרוג מאותה חלוקה שיוויונית ובהתקיים 'נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת'.

להחלת הסייג האמור טוענת הנתבעת במקרה שבפני ולהלן אבחן את השאלה האם הנסיבות העולות מהמקרה שבפני מצדיקות לחרוג מכלל החלוקה השוויונית.

10. [סעיף 8 \(2\) לחוק יחסי ממון](#), קובע כדלקמן:

'ראה בית המשפט או בית הדין נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, רשאי הוא, לבקשת אחד מבני הזוג – אם לא נפסק בדבר יחסי הממון בפסק דין להתרת נישואין – לעשות אחת או יותר מאלה במסגרת איזון המשאבים:

(2) לקבוע שאיזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא יהיה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר שיקבע בהתחשב, בין השאר, בנכסים עתידיים, לרבות בנושר ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג'.

11. הנתבעת מבססת את טענתה לביצוע חלוקה לא שוויונית ברכוש הצדדים בעיקר על רקע מעשי אלימות שנקט התובע כלפיה משך שנות הנישואין, כך לשיטתה, ובייחוד זו בגינה הורחק מהבית וריצה עונש מאסר בפועל.

לכתב ההגנה צרפה הנתבעת, **כנספים א'1 ו-א'2**, את פרוטוקול הדיון שהתנהל ביום 05.11.19 ב**ה"ט 36112-09-19**, במסגרתו הסכימו הצדדים כי צו ההגנה שניתן במסגרת ההליך הנ"ל יוארך למשך שנה נוספת ועד ליום 05.11.20.

כן צרפה הנתבעת, **כנספח א'3 לכתב ההגנה**, אישור בדבר הגשת תלונה מיום 21.01.19 ו**כנספח א'4 לכתב ההגנה**, אישור בדבר הגשת תלונה ביום 23.12.19.

עוד צרפה הנתבעת, **כנספח א'5 לכתב ההגנה**, את גזר הדין שניתן ביום 12.09.19 במסגרת ההליך הפלילי שהתנהל כנגד התובע בעקבות אירוע האלימות מיום 21.01.19, ביחס אליו טענה הנתבעת בסעיף 24 לכתב ההגנה: **'ביום 21.01.2019 פעל הבעל באלימות קשה כלפיה וכלפי ביתם ... בין היתר השליך את הבת... מספר פעמים על הקיר, ובעקבות זאת הגישה האישה תלונה במשטרה'.**

בגזר הדין הנ"ל צוין כי התובע הורשע על יסוד הודאתו, במסגרת הסדר טיעון בעבירות של הפרת הוראה חוקית; הטרדה באמצעות מתקן בזק; איומים ותקיפה סתם והושתו עליו, לאחר שהצדדים הגיעו להסדר, מאסר בפועל לתקופה של 7 חודשים; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו ממאסר וקנס בגובה 500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

12. הנתבע הכחיש כי נקט באלימות כלפי התובעת גם בעדותו – עמ' 23 שורה 4 ובהמשך העיד כי בעדות שמסר בבית הדיון הרבני הוא טען כי בשנת 2009 הצדדים דחפו זה את זה באופן הדדי – עמ' 24 שורה 5 וכי בעקבות אירוע זה קיבלה הנתבעת מכה באצבע, אולם לא היה לה שום דבר – עמ' 24 שורות 26-29.

כנגד טענת הנתבעת כי נגרם לה שבר, טען התובע כי **'לא היה לה שבר היה לה רק ציפורן שירדה'** – עמ' 24 שורה 32 ועמ' 25 שורה 2.

הנתבעת לא הציגה אסמכתה המעידה על כי נגרם לה שבר באצבע באירוע הנ"ל.

בהמשך חקירתה העידה הנתבעת כי כל החיים היה הנתבע אלים כלפיה וכי לא פעם אחת הרביץ לה- עמ' 26 שורה 29 וכי סבלה מצד הנתבע גם מאלימות פיזית וגם מאלימות מילולית – עמ' 27 שורות 11-13.

ב"כ הנתבעת ביקשה בדיון הנ"ל להציג בפני בית המשפט את החקירות שהתקיימו בבית הדין הרבני, בקשה לה נעתרתי – עמ' 23 שורות 6-11.

מפרוטוקול הדיון שהתקיים בבית הדין הרבני ביום 27.02.22, אשר הוגש לתיק בביום 23.03.22, חזרה הנתבעת, בצורה כללית, על טענותיה כי סבלה לאורך השנים מאלימות מצד התובע.

הנתבעת לא הביאה עדים מטעמה להוכחת טענה זו. כך גם לא הביאה כל אסמכתה שהיא שתעיד על אלימות התובע כלפיה קודם למועד הקרע.

13. [בע"מ 7272/10 פלונית נ' פלוני](#) (פורסם במאגרים האלקטרוניים) [פורסם בנבו] (להלן: 'פרשת פלונית'), נבחנה השאלה המשפטית בגינה התבקשה הרשות לערער, והיא שאלת ההתחשבות בהפעלתה של אלימות חמורה ומוכחת כנגד בן-זוג או בת-הזוג. בפרשת פלונית הנ"ל ביססה המבקשת את טענתה על טעמי הגינות וצדק ועל ההכרה בקדושת חייו של כל אדם וכן על תקנת הציבור וטענה כי ניתן להקיש בעניין זה [מסעיף 5 \(א\)\(1\) לחוק הירושה](#), השולל את זכאותו לרשת של מי שהורשע בגרימת מותו או בניסיון לגרום למותו של מוריש.

פרשת פלונית הנ"ל דנה במערכת משפחתית שהסתיימה בכך שבעל ניסה לשלוח יד בחיי בת-זוגו. הוא הורשע בניסיון לרצח ונגזר עליו עונש מאסר ממושך ועמדה לדיון שאלת אופן חלוקת הנכסים המשפחתיים ביניהם. האם ניסיון הרצח צריך להשפיע על חלוקת הרכוש בין בני הזוג או שמא דין הרצח והעונש לחוד ודין חלוקת הרכוש המשותף לחוד.

כב' השופטת ד' ברק-ארז בפרשת פלונית הנ"ל, ציינה כדלקמן:

'חוק יחסי ממון נועד להסדיר את חלוקת הרכוש בין בני הזוג באופן שהעמיד במרכז את המאמץ הכלכלי המשותף שלהם במסגרת היחידה המשפחתית. ההסדר שבחוק ביקש, בעיקרו של דבר, לנטרל שיקולים הנוגעים לאשם במערכת היחסים הזוגית, בהתחשב בתכליתו הכלכלית של החוק. בהתאם לכך, פסק בית משפט זה כי בגידה במערכת הזוגית אינה מהווה "נסיבה מיוחדת" המצדיקה חריגה מאיזון המשאבים השוויוני. . . האם בהתחשב ברציונל הבסיסי שעומד ביסודו של [חוק יחסי ממון](#), כמו גם פסיקתו של בית משפט זה במקרים אחרים, אין מקום להביא בחשבון אלימות, ואף אלימות קיצונית במערכת היחסים הזוגית, לצורך איזון משאבים?

לשיטתי, מבלי לסטות מן הרציונל הבסיסי של [חוק יחסי ממון](#), עשוי להיות מקום, במקרים קיצוניים של אלימות, להביא עובדה זו בחשבון איזון המשאבים, או חלקם. אני סבורה, שהכרה בכך, באופן מתוחם, זהיר ומוגבל, אינה גורעת מן התפיסה ששיקולים של אשם במערכת היחסים הזוגית נותרים מחוץ לאיזון המשאבים. אלימות הפוגעת בזכותו של בן הזוג לשלמות הגוף או אף לחיים לא רק מגבשת אשם בגדרה של מערכת היחסים הזוגית, אלא עולה, במקרים מסוימים, כדי שלילת אנושיותו של בן הזוג, ועל כן שומטת את הבסיס לקיומה של מערכת יחסים בין הצדדים'.

14. בפרשת פלונית הנ"ל נערכה אבחנה בין הנכסים שנצברו על ידי בני הזוג, כאשר ביחס לחסכון פנסיוני נקבע כדלקמן: 'עם זאת, זכויות פנסיוניות שונות מחסכון רגיל. מימושן במתכונת מלאה מותנה בכך שהעובד אשר החיסכון הפנסיוני נצבר עבורו עודנו חי. הפנסיה משתלמת לעובד עם פרישתו, עד אחרית ימיו. אני סבורה כי אדם שניסה ליטול את חייה של אשתו, ועל-פי קביעתו של בית משפט חפץ בתוצאה זו, מנוע כעת, לאחר שלא מימש את חפצו,

מהעלאת הטענה שיש לראות באשתו אדם חי לצורך השתתפות בזכויות הפנסיה שלה . . . .
 מסקנתי היא אפוא זו: במסגרת שיקול דעתו של בית המשפט לפי סעיף 8 [לחוק יחסי ממון](#)
 יש מקום להיענות לבקשה להוציא מכלל האיזון את הזכויות הפנסיוניות של המבקשת –
 בהסתמך על עיקרון של מניעות'.

15. לשאלת השפעתה של אלימות קשה שננקטה במערכת יחסים זוגית על איזון משאבים
 במקרים שבהם האלימות לא עלתה כדי ניסיון רצח, נדרשה בקצרה כב' השופטת ד' ברק-ארז
 בפרשת פלונית, וכדלקמן:

'אלימות במשפחה היא רעה חולה, ודומה שכיום אין עוד ספק כי גם מערכת המשפט חייבת
 להתגייס להגנתם של קורבנותיה . . . . השאלה שהתעוררה במקרה שבפנינו . . . . היא האם
 ההתפתחויות בכל הנוגע להכרה בנזקיה של אלימות במשפחה נשאות על סיפם של
 ההסדרים הרכושיים הנוגעים לתא המשפחתי, או משפיעות גם עליו. נקודת המוצא לדיון
 בשאלה זו, היא, כפי שצוין, שלילת ההתחשבות בשיקולים של אשם במערכת היחסים
 הזוגית לצורך ההסדרים הרכושיים . . . . הסדרי הרכוש אינם אמורים לבטא גישה עונשית.

עם זאת, לכאורה, אלימות המבקשת ליטול את הנפש או התעללות קשה וקיצונית אינה רק
 בגדר "אשם" במערכת היחסים בין בני הזוג. ראשית, היא פוגעת קשות בזכות לחיים
 ולשלמות הגוף, עד כדי איונה, ומהווה הפרה של נורמות יסוד של המשפט הפלילי. שנית,
 היא מבטאת שלילה מוחלטת של אנושיותו של הקורבן, מנקודת מבט של התוקף. בכך,
 נשמט תנאי מקדמי בסיסי לקיומה של מערכת יחסים כלשהי בין בני הזוג. אירוע או מסכת
 אירועים מסוג זה אינו משפיע על איכותה של מערכת היחסים בין בני הזוג. הוא מאיין
 לחלוטין את הנדבך הקיומי שעליו היא מושתתת – הכרה בזכות הקיום של הצד האחר
 למערכת היחסים. מצבים אחרים המעכירים ואף מרעילים מערכת יחסים בין בני זוג
 עלולים להוריד את איכותה, אך אינם מאיינים אותה לחלוטין'.

16. אם כך, נשאלת השאלה, מה בנוגע למצבים בהם מעשי האלימות אינם עולים כדי אלימות
 קיצונית וחריגה המגיעה כדי שלילת חייו של בן/בת-הזוג.

בעניין זה סברה כב' כב' השופטת ד' ברק-ארז בפרשת פלונית הנ"ל, כי מקרים כגון אלה
 עשויים לחסות תחת צילו של [סעיף 5א\(ב\) לחוק יחסי ממון](#), אשר מסמיך את בית המשפט
 להקדים את מועד איזון המשאבים למועד מוקדם ממועד פקיעת הנישואין לאותם מקרים
 בהם קיימת תשתית עובדתית מבוססת, לכאורה, לאלימות.

17. ביחס לשאלה מה מידת ההתחשבות בהפעלה של אלימות קשה במסגרת שיקול הדעת המסור
 לבית המשפט לפי [סעיף 8 לחוק יחסי ממון](#), הדגישה כב' השופטת ד' ברק-ארז בפרשת פלונית
 הנ"ל כי: ' . . . חשב להדגיש, כי ככל שעמדה זו תתקבל, היא תהיה שמורה למקרים
 קיצוניים יחסית, שבהם ראוי יהיה לומר כי בן הזוג התוקף איין למעשה את אנושיותו של
 זולתו. במקרים מסוג זה הרציונל העומד ביסוד הפעלת שיקול דעתו של בית המשפט הוא

מניעת בן הזוג התוקף מהנאה מפירות אנושיותו של קורבנו ולא ענישתו של התוקף . . . בהקשר זה עשוי להיות מקום גם להתחשבות בטיב הנכסים שהאיזון מתייחס אליהם. כל שהנכס העומד לאיזון הוא בעל אופי אישי יותר – כזה הקשור באנושיותו של בן הזוג שהפיק אותו, כדוגמת שכר עבודה, נכס הקשור בנימי אישיותו של האדם, בחלבו ובדמו . . . כך נגרע משקלה של התביעה לשיתוף בו על-ידי מי שביקש לשלול את אנושיותו של בעל הנכס. בנוסף על כך, אופיו החריג של שיקול הדעת המופעל על-ידי בית המשפט לפי סעיף 8 לחוק [יחסי ממון בין בני זוג](#) מחייב שהשימוש בו ייעשה רק באותם מקרים מבוררים, שבהם אין ספק כי אמנם בן הזוג נקט באלימות בדרגה קיצונית. הדעת נותנת שלשם כך צריך יהיה להתבסס, ברגיל, על פסק דין פלילי חלוט, מבלי שההליך המשפטי של איזון המשאבים יהפוך זירה לבריורן של טענות עובדתיות מורכבות אודות אלימות שננקטה לכאורה'.

18. בפרשת פלונית הנ"ל הגיעה כב' השופטת ד' ברק-ארז למסקנה כי בנסיבות המקרה שם אין להביא בחשבון איזון המשאבים את זכויות הגימלה הנובעות מעבודתה של המבקשת בשירות הציבורי – זכויות לתשלום חודשי של פנסיה "תקציבית" וכי שאר הרכוש המשפחתי, בין היתר, קופות גמל וקופת ההשתלמות של האישה, שהזכויות בה אינן תלויות בחייה של המבקשת, יחולקו שווה בשווה בין הצדדים.

19. כב' השופט ניל הנדל בפרשת פלונית הנ"ל סבר כי הפעלת [סעיף 8 לחוק יחסי ממון](#) צריכה להישען על תכליתו של חוק יחסי ממון, על העקרונות העומדים בבסיסו ועל פרשנות [סעיף 8 לחוק יחסי ממון](#) וכי: 'שיקול הדעת המוקנה לבית המשפט בסעיף זה נועד לשימוש במקרים מיוחדים בהם ההסדר הכללי בחוק עשוי להוביל לתוצאות שאינן רצויות ולאי צדק ברור'.

עוד הוסיף כב' השופט הנדל בפרשת פלונית, כי ' . . . לא בנקל יעשה שימוש בסעיף 8 . . . '.

ביחס לשאלה האם אלימות חמורה עד כדי ניסיון רצח נכנסת בגדר 'נסיבות מיוחדות' אשר בהתקיימתן מוצדק להפעיל את החריג הקבוע [בסעיף 8 לחוק יחסי ממון](#) ולסטות מכלל האיזון השווה, השיב כדלקמן:

'כאמור, על התשובה לשאלה להישאר נאמנה לעקרונות העומדים בבסיס [חוק יחסי ממון](#) ולתכלית של סעיף 8 – הסדרת יחסים כלכליים המבוססים על שוויון ואוטונומיה של בני הזוג. להשקפתי, אלימות חמורה עשויה לשאת בחובה השלכות כלכליות קשות על בן הזוג הנפגע, עד כי היא תהווה נסיבה מיוחדת שמצדיקה סטייה מהכלל השוויוני הקבוע בסעיף 5 [לחוק יחסי ממון](#)'.

עוד מוסיף כב' השופט הנדל בעניין זה, כי:

'נכון להדגיש שההתחשבות במעשי האלימות כ"נסיבות מיוחדות" אינה נובעת מן האשם המוסרי הטמון במעשי האלימות. אלמנט האשמה אינו מקובל עוד כשיקול רלוונטי המסור לבית המשפט לצורך הסדר האיזון בין בני הזוג (ע"א 819/94 שולמית לוי נ' דוד לוי פ"ד נ(1)

300, 304). קביעה זו תואמת את המגמה הגלובאלית לכיוון נטישת רעיון האשמה כעילה בדיני הגירושין . . . הטעם לשלילת התחשבות באשמה היחסית כאשר מבצעים חלוקת רכוש הוא כי אין להעניש בן זוג על חלקו בפירוק היחסים באמצעות סנקציות כלכליות, כפי שדרשה חברתי השופטת ד' ברק-ארז. . . לכן אין לסטות מכלל השוויון באיזון המשאבים בגין נסיבות של בגידה. אוסיף כי הדבר נכון קל וחומר ביחס לאשמה בדמות התנהגות עבריינית כמו אלימות, אשר בגינה נענש האדם במישור הפלילי . . . בענייננו, אין מדובר על ענישת בן הזוג הפוגע, כי אם בחלוקה שמתמודדת עם היכולת הכלכלית המופחתת של בן זוג במועד הפירוק עקב האלימות שחוה בחיי הנישואין . . . פרשנות "הנסיבות המיוחדות" במקרה כגון שלפנינו מתייחסת להתנהגות פוגענית ופלילית של בן זוג במהלך חיי הנישואין אשר גרעה משמעותית מהאוטונומיה של בן הזוג הנפגע להטיב את המצב הכלכלי שלו, וממילא של היחידה המשפחתית כולה.

וידגש, על מנת שלא נתיר לשיקולי האשם לחזור דרך "הדלת האחורית", עלינו לתחום את השימוש בשיקול הדעת בסעיף 8 למקרי אלימות חריפה עד שהיא בעלת השלכות כלכליות על האוטונומיה של בן הזוג הנפגע. זה הרף הבסיסי בו בן הזוג המבקש מבית המשפט להשתמש בסמכויות המיוחדות המוקנות בסעיף 8 צרוך לעמוד. כאשר מעשי האלימות אינם חמורים דיים כדי לפגוע באוטונומיה כלכלית של אחד מבני הזוג, איננו מגיעים כדי "נסיבות מיוחדות" שמצדיקות סטייה מכלל האיזון השוויוני. יתר על כן, בהינתן שימצא כי מתקיימות נסיבות מיוחדות, על השימוש בסעיף להיות שקול וזהיר באופן שימנע סטייה שרירותית, לא מוצדקת או בלתי מידתית מעיקרון החלוקה השוויונית של הרכוש המשותף – הוא כלל הבסיס בחוק יחסי ממון. הכנות מחייבת להודות כי ברקע להכרעה מתנוסס הנתון שבן זוג אחד נהג באלימות חמורה כלפי בן זוגו. יש לכך חשיבות במסגרת שיקולי צדק, שאף הם חלק מהותי מיישום סעיף 8 לחוק – "נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת". אולם בעיני, ההתנהגות הפלילית איננה מהווה את ההצדקה לשימוש בסעיף 8 בהיעדר המרכיב הנוסף של פגיעה באוטונומיה. בל נשכח כי פעולות אלימות שלא גרעו מיכולתו או מנכסיו של בן הזוג הנפגע מקבלות מענה במישור הפלילי, האזרחי ואף בדיני המשפחה'.

מן הכלל אל הפרט

20. בבוחני את נסיבות המקרה שבפני לאורו של פסק-הדין בפרשת פלונית הנ"ל, ומבלי להקל ראש בטענות הנתבעת לאלימות שהופעלה כלפיה מצד התובע, ככל שהופעלה, הגעתי לכלל מסקנה כי אפילו ואכן תתקבלנה טענות האלימות שיוחסו לתובע כלפיה, טענות המוכחות ע"י התובע – ראו, בין היתר, בעדותו בעמ' 19 שרות 4-6 ובעמ' 20 שורה 29, הרי שאלימות נטענת לכאורה זו אינה עולה כדי אלימות קיצונית, חריפה וחריגה המגיעה כדי לשלילת חייה של הנתבעת והמצדיקה ביצוע חלוקה לא שוויונית ברכושם של הצדדים ומצדיק סטייה מעקרון השוויון.

כאמור לעיל, על השימוש בסעיף 8 לחוק יחסי ממון לעשות באופן שקול וזהיר, אשר ימנע סטייה שרירותית ולא מוצדקת מעקרון היסוד של חוק יחסי ממון, לביצוע חלוקה שוויונית ברכוש המשותף ונסיבות המקרה שבפני אינן מצדיקות סטייה מעיקרון זה.

הנתבעת העידה כי במהלך השנים הגישה חמש או שש תלונות במשטרה, שלוש מתוכן הוגשו בסמוך למועד הקרע – ראו עדות הנתבעת בעמ' 26 שורות 25-31.
כאמור לעיל, הנתבעת לא הציגה ראיה להגשת תלונות במשטרה קודם למועד הקרע.

כך גם טענה הנתבעת כי אלימות התובע, בגינה הורחק מהבית ביום 21.01.19 ואף ריצה עונש מאסר של מספר חודשים, נעברה בעיקרה כלפי הבת הבגירה ולא בגין אלימות שנקט כלפיה – ראו סעיפים 1 ו-24 לכתב ההגנה וסעיף 13 לסיכומיה.

גרסה זו של הנתבעת תואמת לזו שנמסרה ע"י התובע – ראו עדותו בעמ' 23 שורה 4-1 ובעמ' 24 שורות 7-8 ושורות 17-22 ולמעט הודאתו בדחיפות הדדיות של הצדדים זה את זה במהלך שנת 2009 – ראו עדותו בעמ' 24 שורה 5 ושורות 26-27.

21. על גרסתו כי אירוע האלימות בגינו ריצה עונש מאסר התרחש בינו לבין הבת הבגירה ולא כלפי הנתבעת, ובגין אלימות שהפעילה הבת הבגירה כלפיו, חזר התובע גם בעדות שמסר בבית הדין הרבני – ראו, בין היתר, בעמ' 10 שורות 212-218 ובעמ' 17 שורות 436-438 ושורה 441 לפרוטוקול הדין בבית הדין הרבני שהוגש לתיק ביום 23.03.22.

בעדותה בבית הדין הרבני הכחישה העדה נ' כי התובע נקט באלימות כלפי הנתבעת ואף העידה כי הנתבעת אף פעם לא טענה באוזניה כי התובע אלים כלפיה – ראו, עדות העדה נ' בעמ' 22 שורות 623-627 לפרוטוקול הדין הנ"ל ולמעט אירוע דחיפה בודד בו שיתפה אותה הנתבעת – עמ' 26 שורות 474-478, אם כי הוסיפה שהדחיפה נגרמה בעטייה של הנתבעת - שורה 753.

גם העדה א' העידה בדין הנ"ל בבית הרבני כי לא ראתה את התובע מכה את הנתבעת – ראו, בין היתר, עדותה בעמ' 31 שורה 892 ובעמ' 32 שורות 941 ו-943 וכי דווקא הנתבעת היא זו שהיתה אלימה כלפי התובע – ראו עדותה בעמ' 32 שורה 936.

כך גם לא מצאתי לקבל את טענת הנתבעת על פיה יש להורות על חלוקה לא שוויונית מהטעם שהתובע לא תרם מאומה לתא המשפחתי וכי במשך השנים היא זו שהיתה המפרנסת העיקרית ובהינתן כי למעט אמירה כוללנית זו לא הוכחה טענה זו בפניי ולו בראשית ראיה.

מכל המקובץ לעיל מצאתי לדחות את טענת הנתבעת להחלתו של [סעיף 8\(2\)](#) לחוק יחסי ממון ולהורות על חלוקת רכוש שוויונית בין הצדדים.

פירוק השיתוף בדירת המגורים

22. אין מחלוקת כאמור לעיל, שדירת המגורים רשומה על שמם של הצדדים.

לעניין זה, [סעיף 125 \(א\) לחוק המקרקעין](#) תשכ"ט-1969, קובע כדלקמן:
 "רישום בפנקסים לגבי מקרקעין מוסדרים יהווה ראיה חותכת לתכנון...".

23. כאמור לעיל הנתבעת לא העלתה כל טענת הגנה ממשית כנגד עתירת התובע לפירוק השיתוף בדירת המגורים.
24. [סעיף 37 \(א\) לחוק המקרקעין](#), תשכ"ט-1969 (להלן: "חוק המקרקעין") קובע את זכותו של שותף במקרקעין משותפים לתבוע בכל עת את פירוק השיתוף.
25. נוכח האמור לעיל, משלא קמה לנתבעת טענת הגנה אף מכוח [סעיף 40 א \(א\) לחוק המקרקעין](#) ובהינתן כי לא נעלמה מעיני העובדה כי מאז מועד הקרע, בחודש ינואר 2019, אז הורחק התובע מהבית, עושה הנתבעת שימוש בלעדי בדירת המגורים והיה לה די והותר זמן למצוא מדור חלופי לה ולבנותיהן הקטינות של הצדדים והואיל ולא מצאתי כי יש להיעתר לבקשת הנתבעת להורות על המשך מגוריה בדירת המגורים עד הגיע הבת הצעירה של הצדדים לגיל 18 שנים או עד לסיום לימודיה התיכוניים, הגעתי לכלל מסקנה כי הגיעה העת להורות על פירוק השיתוף בדירת המגורים.

משיכות כספים ע"י הנתבעת מחשבון הבנק המשותף

26. התובע עתר, בין היתר, להורות לנתבעת להשיב לידיו את מחצית הכספים שנמשכו ע"י הנתבעת מחשבון הבנק המשותף של הצדדים לאחר מועד הקרע ובצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק.
- לכתב התביעה צרף התובע דף חשבון בנק שהתנהל ע"ש הצדדים בבנק מזרחי טפחות בחשבון בנק שמסרו ---- ממנו עולה כי ביום 23.01.19 בוצעו העברות של כספים לחשבונות אחרים ע"ס 40,000 ₪ וע"ס 25,000 ₪ וכי ביום 24.01.19 בוצעה משיכה של כספים בגובה 2,000 ₪ ושתי העברות כספים לחשבונות בנק אחרים בסך של 127,824 ₪ ובסך של 50,000 ₪.
- הצדדים אינם חלוקים על כך כי במועדים אלה שהה התובע מעצר וכי העברות ומשיכות כאמור בוצעו ע"י הנתבעת. – ראו, בין היתר, גרסת הנתבעת בסעיף 45 לכתב ההגנה.
- בדיון 02.03.22 טענה ב"כ הנתבעת כי אחיותיו של התובע ומשפחת הנתבעת העניקו הלוואות לצדדים וכי לאחיותיו של התובע הוחזרו הכספים ואילו למשפחת הנתבעת לא – עמ' 14 שורות 21-22.
- ב"כ התובע טענה כי אין אסמכתה המעידה על כי ניתנה הלוואה בגובה 40,000 ₪ מאמה של הנתבעת – עמ' 14 שורה 25.
27. לכתב ההגנה צורפו **כנספחים ב'1-ב'3**, דפי חשבון הבנק המשותף של הצדדים, מהן עולה כדלקמן:

ביום 23.01.19 (לאחר מועד הקרע) בוצעה העברה בנקאית לזכות מר ל.ג. בסך של 40,000 ₪; ביום 17.06.18 (לפני מועד הקרע) בוצעה העברה בנקאית למר ק.ו. בסך של 30,000 ₪; ביום 23.01.19 (לאחר מועד הקרע) בוצעה העברה בנקאית למר ו.ק. בסך של 25,000 ₪.

בנספח ב'4, מכתב שנערך בכתב ידה של אם-הנתבעת, גב' ק.י, במסגרתו נטען כי ההלוואה שהעניקה לנתבעת בחודש דצמבר 2014 בגובה 50,000 ₪, קיבלה בחזרה בחודש ינואר 2019.

ב"כ התובע טען בדיון שהתקיים ביום 02.03.22 כי אין אסמכתה המעידה על הענקת ההלוואה מצד אימה של הנתבעת – עמ' 14 שורה 25 ובעניין זה אציין כבר כעת כי מקבלת אני את גרסת התובע בעניין זה, שכן לא ניתן ללמוד ממכתב זה על הענקת הלוואה משותפת לצדדים, מה גם שאין בו כדי להוכיח על כי אכן הוענקה הלוואה כלל. לפיכך, אין בכוונתי לחייב את התובע בהשבתה.

חיזוק למסקנה זו כי נראה כי עסקינן בסיוע כספי שהעניקה האם לנתבעת, מבלי רצון לקבל כל תמורה שהיא, עולה מחקירת הנתבעת עצמה עת העידה כי אימה מסייעת לה כלכלית ללא רצון לקבל כל תמורה בגין סיוע כאמור – ראו עדות הנתבעת בעמ' 25 שורה 31 ובעמ' 26 שורה 2 ושורה 7.

28. אין חולק בין הצדדים כי הכספים שנמשכו מחשבון הבנק לאחר מועד הקרע ואשר הועברו לבני המשפחה של הנתבעת, נמשכו על ידי הנתבעת ומשעה שהנתבעת לא הוכיחה כי העברת הכספים נועדה להשיב את חובם של הצדדים לבני משפחה, ואף לא הביאה לעדות מי מבני משפחתה לצורך הוכחת טענותיה להחזר הלוואות, מצאתי להורות לנתבעת להשיב לתובע את מחצית הכספים שנמשכו על ידה מחשבון הבנק המשותף לאחר מועד הקרע.

29. **אשר על כן, אני מורה לנתבעת להעביר לידי התובע מחצית מכלל הכספים שנמשכו על ידה מחשבון בנק המשותף לאחר מועד הקרע, 21.01.19, כשסכומים אלה נושאים הפרשי ריבית והצמדה ממועד משיכת הכספים מחשבון הבנק ועד לפירעונו המלא של החוב.**
הסכום ישולם תוך 45 יום, שאם לא כן, יישא הפרשי ריבית והצמדה כחוק.

30. **איזון יתר הרכוש של הצדדים**
 חוות דעת אקטואר ביחס לאיזון יתר הכספים והזכויות שנצברו ע"ש הצדדים במקום עבודתם ובחשבון הבנק המשותף שהתנהל על שמם הוגשה לתיק ביום 12.09.22.

הנתבעת ביקשה כי האיזון יערך בהתאם לשיטה א' המוצעת בחוות הדעת, שיטת היוון זכויות ואילו התובע עתר כי איזון הזכויות יערך בהתאם לשיטה ב' לחוות הדעת, קרי, לחלוקת רכוש הצדדים בהתאם לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני ומועדי מימוש, קרי, כי איזון המשאבים יעשה במועד גמילת הזכויות.

31. הכלל המנחה בפסיקה הוא שמימוש הזכויות במסגרת האיזון יתבצע במועד גמילתן של הזכויות.

ראו בעניין זה: [ע"א 809/90 מרדכי חי לידאי נ' דבורה לידאי](#), פ"ד מו (1) 602.

כן ראו בעניין זה את דבריו של כב' השופט, יהושע [גייפמן במאמרו: "זכויות פנסיה ונכסי פרישה"](#), הפרקליט כרך מא 105, בעמ' 124-125, כדלקמן:

"כאשר מתבקש פסק-דין הצהרתי על זכויות שטרם גמלו, הפתרון הצודק והרצוי הוא לקבוע שזכויות בן-הזוג התובע ימומשו במועד בו יבשילו הזכויות. . . אין להטיל מעמסה כלכלית של תשלום חד-פעמי או תשלומים חודשיים על בן-הזוג הנתבע, בה בשעה שהזכויות טרם גמלו. . . למרות שלבית המשפט יש שיקול דעת רחב לבחור, במסגרת הסדרי הביצוע, בין החלופות השונות: מימוש במועד הבשלת הזכויות, חיוב בסכום חד-פעמי במועד חלוקת הרכוש בין בני-הזוג על פי תחשיב של אקטואר, וחיוב בתשלומים ממועד חלוקת הרכוש – רצוי הוא שרק במקרה חריג ייקבע מועד אחר, שאינו מועד הבשלת הזכויות, למימוש הזכויות של בן-הזוג התובע. חריג זה יש להחיל בהסכמת הצדדים או כאשר בן-הזוג הנתבע הינו עתיר נכסים, בה בשעה שבן-הזוג התובע נתון בקשיים כספיים חמורים או נזקק לכסף למחייתו".

32. לא נעלמו מעיני פסקי הדין שניתנו בעניין זה ע"י חברי, כב' הנשיא (כתוארו היום) השופט אלון גביזון [בתמ"ש \(בי"ש\) 3288-03-14](#) ובתמ"ש (בי"ש) [59731-06-14](#), [פורסם בנבו] במסגרתם ביקש כב' השופט גביזון לחרוג מהנוהג הקיים בעניין זה בקובעו כי אין לקבוע מסמרות באשר למסלול האיזון המועדף. עם זאת בהינתן ההלכה הפסוקה והנסיבות הקונקרטיות של הצדדים שלפניי, מצאתי לאמץ את שיטת חישוב ב' לחוות הדעת וסבורני כי מקרה זה אינו נמנה עם החריגים בגינם יש לסטות מהכלל המנחה באשר לאופן מימוש זכויות במסגרת איזון המשאבים.

33. אשר על כן, בהעדר הסכמה בין הצדדים ומשעה שמצאתי כי מקרה זה אינו נמנה עם המקרים החריגים בגינם מוצדק יהיה לסטות מכלל חלוקת הזכויות במועד גמילתן, נקבע בזאת כי חלוקת הזכויות הסוציאליות שנצברו ע"ש הצדדים ממועד הנישואין, 14.03.96 ועד למועד הקרע, 21.01.19, תבוצע בהתאם לשיטת חישוב ב', קרי לפי מועדי מימוש זכויות ובהתאם לחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני בין בני זוג שנפרדו, התשע"ד-2014, כמפורט בחות הדעת.

הפסיקות שצורפו לחוות דעת האקטואר ייחתמו בנפרד וייסרקו לתיק.

פיצויים מעבודת הנתבעת בחב' י'

34. ביחס לטענות התובע בדבר כספי הפיצויים להם זכאית הנתבעת לאור עבודתה משך שנים עשרה שנים אצל חב' --- בע"מ, ואשר לא נכללו בחוות דעת האקטואר, אני קובעת כי לא מצאתי עוד להשתהות עם מתן פסד-הדין עד לקבלת המידע בהתאם לפסיקות שנתמו

בעניין זה ביום 11.12.22 וככל שימצא בעתיד כי הנתבעת אכן קיבלה או עתידה לקבל כספים ממקום עבודתה הנ"ל, הרי שהתובע יהיה זכאי לקבל מחצית מכל הכספים שהתקבלו או שיתקבלו מחב' יי וכפי שאף נקבע בחוות דעת האקטואר.

סוף דבר

35. מכל המקובץ לעיל, נפסק כדלקמן:

א. ניתן בזאת צו לפירוק שיתוף בדירת המגורים של הצדדים, המצויה ברחוב ... בעיר... בדרך של מכירה למרבה במחיר, בשוק החופשי, כשלכל אחד מהצדדים זכות ראשונים לרכוש את חלקו של הצד האחר בנכס.

בשלב זה מצאתי מקום לאפשר לצדדים למכור את דירת המגורים בכוחות עצמם בתוך שלושה חודשים. ככל שלא יצליחו למכור את הדירה בפרק זמן זה, ימונו ב"כ הצדדים, עו"ד אלי אביב ועו"ד שרית ישר, ככונסי נכסים לצורך מכירת זכויות הצדדים בדירת המגורים.

כונסי הנכסים פטורים מאגרה ומהבקשה למתן הוראות.

הדירה תוצע למכירה בשוק החופשי, כונסי הנכסים ינהלו התמחרות לעניין זה במשרדיהם ואולם יודיעו למציעים כי הגשת ההצעה הגבוהה יותר אין פירושה בהכרח כי בית המשפט יאשר את העסקה וכן יבהירו כי לצדדים עצמם תהא זכות ראשונים להציע הצעה לרכישת הדירה.

לאחר שיתברר גובה ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג' יוכלו הצדדים עצמם להציע הצעה שוות ערך ובמידה ורק אחד מהם יציע לרכוש את חלקו של האחר בדירה בגובה ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג', חלקו של האחר בדירה יימכר לו.

במידה ושני הצדדים יחפצו להציע הצעות, יערכו כונסי הנכסים התמחרות פנימית בין הצדדים, לאחר שתסתיים התמחרות צדדי ג', כאשר ההצעה הגבוהה ביותר שהתקבלה מצד ג' תהווה בסיס להתמחרות בין הצדדים ומי מהצדדים שיציע את ההצעה הגבוהה ביותר ירכוש את חלקו של האחר בדירה.

עלויות פרסום הדירה למכירה תשולמנה ותחולקנה בין הצדדים בחלקים שווים, קודם לפניית כונסי הנכסים לעיתון הרלוונטי.

כל ההוצאות בגין כינוס הנכסים תשולמנה על ידי הצדדים בחלקים שווים.

תמורת מכירת הדירה, לאחר ניכוי החובות הרובצים על הדירה והוצאות המכירה, תחולק בין הצדדים.

כונסי הנכסים יודיעו בתוך 60 יום האם נמכרה הדירה, למי ותמורת איזה סכום.

ב. **התובעת תשלם לנתבע את מחצית הסכומים שמשכה מחשבון הבנק המשותף המתנהל בבנק ... בחשבון בנק שמספרו ... לאחר מועד הקרע בהתאם למפורט בסעיף 29 לפסק-הדין.**

ג. **חלוקת הזכויות הסוציאליות שנצברו במהלך הנישואין תבוצע בהתאם למפורט בסעיף 33 לפסק-הדין.**

36. המזכירות תסרוק לתיק את הפסיקות החתומות בהתאם לקבוע בחוק לחלוקת חיסכון פנסיוני.

37. בנסיבות העניין ובהינתן תוצאות פסק-הדין, אינני עושה צו להוצאות וכל צד ישא בהוצאותיו ובשכ"ט בא-כוחו.

38. פסק דין זה מסיים את בירורו של ההליך שבכותרת.

המזכירות תשלח עותק מפסק-הדין לבאי כח הצדדים ותסגור את ההליך.

פסק הדין מותר לפרסום ללא פרטי הצדדים, בשינויי הגהה ונוסח בלבד.

ניתן היום, כ"ח כסלו תשפ"ג, 22 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.

עפרה גיא 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)